

Publicerad 2008-12-01 18:59 av Fångad i en Snöglob

Historian om Elvira från klass 9x

Skuggor och Stoft

Skuggor och stoft, leka med vinden. Jag vill kunna flyga. Se ner på världen. Blicka mot de dammiga, malättna varelsena under mig. Bevittna deras tomma, döda blickar då de stirrar efter mig i avund. Jag saknar. Jag längtar. Jag önskar.

Har aldrig du velat veta hur det känns att vara fri? Att inte tyngas ner av bojar, att inte ha vingarna fjättrade? Jag skrattar åt mig själv. Friheten existerar inte. På något sätt ligger dessa kedjor alltid omkring oss, kväver oss. Hindrar oss ifrån att fortsätta leva. Det är därför mina revben är brutna. Kedjorna ligger så tungt mot mitt bröst. Det är därför min kropp är täckt av blåmärken. Kedjorna tvingar mig mot marken. Jag försöker resa mig upp, gång på gång. Men alltid blir jag nedslagen till marken igen, av Kedjorna och dess bundsförvanter.

Nästan varje dag går jag genom skolan. Varje dag viker de undan för mig. Varje dag viskar de mitt namn. Varje gång får de veta på nytt, att det var min tur. Igen. Som alltid. Det finns inget smink som kan dölja tårarna. Och jag gråter. Jämt. Det är det vi gör, vi som kämpar mot bojorna. Vi är inte många, vi är inte enade, vi är inte starka. Men vi har upptäckt att det finns något annat i världen än kättingar av tyngsta järn. Och därför straffas vi.

På söndagskvällen kom jag hem med en spräckt läpp och ett jack under ögat. Blodstårar. Mina föräldrar låtsades att de förstod. Mamma satte sig bredvid mig på mitt svarta överkast och lade armen om min axel. "Vill du prata om det?"

"Nej."

Sedan gick hon och lämnade mig att gömma mina tårar i min rosasvartrandiga kudde.

De fick aldrig veta vad som hände. De får aldrig veta vad som händer. De förstår inte. Inte heller jag förstår, inte riktigt. Jag har försökt gå tillbaka till ett normalt fångslat liv, men det går inte. När man har färgat håret hälften grönt och hälften rosa finns det väl ingen återvändo, men varför varnade ingen mig? Ibland drömmer jag att jag går tillbaka. Att jag blir ett med omgivningen. Att mitt hår får tillbaka sin nötblå färg, att min ipod fylls av taktfast discomusik och att jag kan sitta och fnittra tillsammans med ett gäng blonderade tjejer åt någon med till hälften grönt och hälften rosa hår. Då upptäcker jag att jag inte saknar det, inte egentligen.

Jag minns inte när jag senast talade under skoltid. Lärarna bannar mig. De ser att jag kan, det framgår ju tydligt på proven. Men de vill tydligen höra min röst. Lustigt. Ingen annan verkar ju vilja det.

"Elvira, du måste vara mer aktiv. Vi vet att du kan bättre, men vi kan inte sätta något betyg på dig om du inte säger något." säger de och ser på låtsas uppriktigt oroliga ut.

Men jag svarar inte. Jag är tyst. Minns inte min egen röst. Men jag minns en tid som tog slut för fort. En tid av enad förståelse som endast helt ärligt kan hittas i ett barns glittrande ögonpar, innan den fått känna på världen. Innan den förstår. Innan den fångslas. Jag brukar stå utanför lågstadiets grindar och längta. Jag brukar se hur de alla spelar fotboll tillsammans. Enade. Inte särskilt duktiga, men inte ensamma. Jag längtar lite mer. Till slut börjar lärarna titta konstigt på mig och jag går. När jag vänder ryggen till vågar de än så länge lyckligt ovetande lågstadieeleverna stirra efter flickan med det rosa- och grönfärgade håret.

Till och med de vet att en som har färgat håret till en onaturlig färg inte passar in. De vet, även om de inte förstår.

Jag suckar, deras brännande blickar i nacken får mig att gråta. Igen. Som alltid. Mamma har sagt att det är bra att gråta, hon har väl läst det i någon bok om uppfostran. Jag tror henne inte. Det kan inte vara nyttigt. Inte när man dricker tårar till frukost, lunch och middag. Inte när man befläckar marken med blodstårar. Inte när man låter tårarna blanda sig med blodet, det svider.

Måndag. Igen. Som varje måndag. Jag går igenom skolan. Men en sak är annorlunda. Jag är inte ensam. Inte den här gången. Idag har jag sällskap av en kniv som kittlar min ryggrad. Ändå ler jag. Se. Jag är inte ensam. Kniven, vars fastkedjade bundsförvants andedräkt retar mitt öra, är min kompanjon. Ser ni så nära mig han är. Jag fortsätter att le. Fortsätter att känna kniven mot min rygg, men också dess bundsförvants värme. Han är nära. De viker undan för oss. Respekt och rädsla lyser ur deras ögon. De ser. Jag är inte ensam. Men de ser vem jag är med. Kniven. Den leder mig ut bakom skolan. Där väntar hans vänner. Blodstårar hann fläcka marken innan de lämnade mig där. Mitt hår är inte grönrosa längre. Det är rött. Men jag ler fortfarande, trots att jag gråter. Trots att tårarna tvingas gräva sig fram genom smutsen och blodet i mitt ansikte.

Jag hittades inte förens senare den kvällen. Jag minns inte, men de sade att jag hade legat bakom en container i en pöl av blod. De sade att jag hade hoppat och lovade mig psykiatrisk hjälp. Det är löjeväckande. De såg lika väl som jag kände det halvmåneformade skärsåret under min haka. Visste lika väl som jag att det inte var mitt fel. Men Kedjorna är förrädiska, även om de alltid agerar som väntat. Och de avskyr dem som försöker bryta sig loss. Jag har försökt och jag har betalat priset.

Jag är inte död. Nej. Blott min ande har lämnat det tomma skal av känslor jag färgat grönt och rosa. Blott en skugga av min själ vandrar fortfarande på den jord jag aldrig riktigt velat röra. Jag har alltid velat flyga. Se ner på världen. Blicka mot de dammiga, malättna varelserna under mig. Bevittna deras tomma, döda blickar då de stirrar efter mig i avund. Jag saknar. Jag längtar. Jag önskar. Fortfarande. Även efter mitt liv. Jag längtar och önskar efter mitt liv efter döden. Ett liv där jag kan göra vad jag vill, känna vad jag vill och bryta Kedjorna när jag vill. Om jag vill. För jag kan. Jag vet att jag kan. Jag är bara inte stark nog. Men en dag ska jag skaffa mig den styrkan. Jag ska inte längre vara den där flickan på psykvårdsanstalten som de andra undviker. Inte längre den som de viker undan för. Inte längre den de varje dag viskar om. Inte längre "Elvira från avdelning 2B, hon som hoppade". Inte den de om och om igen får veta på nytt, att det var hennes tur. Igen. Som alltid. Inte längre den som gråter.

Jag är inte blott en skugga, inte längre stoft. Inte längre en leksak vinden glömt framme efter ännu en färd över de dammiga, malättna varelserna inunder.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fångad i en Snöglob med Poeter.se id #18003 innehar upphovsrätten